

Vunn Radiesjer unn onnern Blumme

Vor ooner Woch habb isch de Karl in de Kolonnade getroffe, er hadd e Dutt in de Hond, unn als merr beienonner gestonne hawwe, hotter die Dutt uffgemacht unn hott misch enoigucke losse.

Radiesjer, habb isch gesaat, e gons Dutt voll Radiesjer.

Gell doo gucksde, sät de Karl, awwer grad Radiesjer sinn moi liebsde Frücht, die sinn merr liewer noch als Erdbeern.

Warum donn, habb ich enn gefroocht, warum donn grad die Radiesjer?

Doo sät de Karl unn lacht: Ei weil die, wenn isch die seh, isch die noch von owwe sehe kann.

Doodroo habb isch gedenkt, wie isch omm Somsdaach uff de Terrass gehockt unn in de Gadde geguckt habb. Doo wachse joo koo Radiesjer, awwer Gänseblimmelscher, unn die seh isch halt gern.

Weil doo konnsde de Rase mähe wie de willst, die kumme immer widder unn strecke ihr Kebb außem Gras, so als obse saache wollde, ätsch, mir losse uns nitt unnerkrieh. Unn dess gefällt merr halt, sisch nitt unnerkrieh ze losse, unn donn sitz isch doo, guck nooch dene Gänseblimmelscher unn mach merr moi Gedonke.

So wie deletzt, doo habb isch uff moine Bonk gesetze, die Blimmelscher hawwe misch oogelacht unn isch denk, ei wennde jetz irschendwo in Urlaub wärst, kennts aach nitt besser soi: Ess iss warm, ess iss koon Wind, unn Krach vunn dene Fluchzeuche hotts onn dem Daach aach nitt vill gewwe. Unn wie isch doo sitz, kimmt die Fraa unn frächt: Du sitz doo, als deesde dem Gras beim Wachse zuheern.

Ja, saach isch, su ähnlich. Stell derr vor, dess Gras desde abmähe unn ess det nimmi noochwachse, dess wär doch schlimm, odder?

Doo sät die Fraa: Dess wär doch gut, doo missde nitt alle zeh Daach de Rase mähe – wo du dess sowieso nitt su gern mache dust.

Dess habb isch nitt gemoont, saach isch. Mir mähe dess Gras, weils nitt in de Himmel wachse soll, dess sieht joo aach nix aus, wenn dess nitt gemäht iss. Awwer eischendlich iss dess joo nor ebbes ferr uns in de Näh von unserne Heiser. Drauße uffem Lond werdd dess Gras gemäht als Futter ferrs Vieh – odder noch besser, dess Vieh duts gleich selbst abfresse. Stell derr vor, mir hädde e Schoof unn dete dess unser Gras abfresse losse. Ei wenn dess hinne ferdisch wär mett Abfresse kennts vorne widder oofonge. So giehts mettem Vieh unn mettem Wild uff de gons Welt. Doo sinn die Gnus unn die onnern Viecher in Afrika, doo warn die Bisons in Amerika, unn sinn die Schoofherde was waaß isch wo hinne in de Mongolei. Ess Gras muss immer noochwachse, dass die Diern aach satt werrn.

Was war donn deerst doo, frächt misch die Fraa, dess Gras odder die Diern, die es fresse?

Ui jeh, saach isch, dess iss su ähnlich wie: Was war deerst doo, dess Ei odder dess Hinkel? Isch denk, dess hott sisch im Lauf von Joahrmillione su entwickelt, Gras unn Vieh unn Vieh unn Gras, unn alls isses Gras e bissi mehr gewachse unn alls konnt immer mehr Vieh defoo fresse.

Doo sät die Fraa: Wie biden iwverhaupt uff dess Gras kumme?

Isch gebb ze Antwort: Du host doch gesaat, isch det dem Gras beim Wachse zuheern, debei habb isch nix onnersders gemacht als wie de Gänseblimmelscher zugeguckt.

Eiern Honnes.